

EZÉKIEL 31-35.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvének 31. fejezetéhez! A 29. és 30. fejezetben Ezékiel az Egyiptomra váró ítéletről prófétált. Egyiptom az Ige szerint olyan volt, mint a nád – amikor Izráel megpróbált rátámaszkodni, eltört, és megsebezte Izráelt. Korábban Isten már figyelmeztette népét, hogy ne támaszkodjon Egyiptomra, tanácsa azonban süket fülekre talált. Egyiptom pedig tényleg olyanná vált, mint a törött nád: Izráel csupán időszakos segítséget kapott tőle, amikor Hofra fáraó megtámadta Babilóniát, így egy rövid időre megszakadt Jeruzsálem babiloni ostroma. A 31. fejezetben a prófécia már maga a fáraó ellen irányul. Ezékiel lényegében egy példázatot tár elénk, melyben Egyiptom fejét egy libanoni cédrushoz hasonlítja. Libanon egyébként épp cédrusairól volt híres abban az időben. Emlékezzünk csak, hogy Hiram, Tírusz királya annakidején szövetséget kötött Dáviddal, illetve Salamonnal, hogy ő biztosítja majd az új templomhoz szükséges cédrusokat. Az Úr pedig ebben a próféciaiban a fáraót egy cédrusfához hasonlítja.

„A tizenegyedik évben, a harmadik hónap elsején” – ez Cidkijjá uralkodásának 11. évét jelenti, vagyis i.e. 586-ot – *„Emberfia! Mondd ezt a fáraóról, Egyiptom királyáról és népe tömegéről: Kihez hasonlítás nagyságodban?”* (1-2. vers). Egyiptom az antik világ egy egyik nagyhatalma volt, mellyel senki sem mert ujjat húzni. *„Kihez hasonlítás nagyságodban?”*. Majd az asszírokhoz hasonlítja, hiszen AsszírIA szintén meghatározó hatalom volt az akkori világban. Az asszírok igázták le Izráelt, az északi királyságot. Ebben az ígérésben tehát az Úr Egyiptomot AsszírIAhoz hasonlítja. *„Nézd, AsszírIA olyan volt, mint egy libanoni cédrus: szép ágú, árnyas lombú és magas növésű, a sűrű felhőkig ért a teteje. Vízről nőtt meg nagyra”* – itt a biztosan a Nílusra gondol - *„a mélység vize tette magassá, ennek a tövéhez árasztotta folyóit mindenfelől, csak patakjait bocsátotta a mező többi fáihoz”* – a Nílus deltájáról van itt szó, ahol igen termékeny a talaj. *„Ezért lett magasabb növésű a mező többi fáinál: sok ága nőtt, és hosszú hajtásai lettek a sok víztől, mely feléje áradt. Ágain fészket rakott minden égi madár, hajtásai alatt fiadzott a mező minden vadja, s árnyékában lakott mindenféle nép”* (3-6. vers).

Egyiptom tehát egyike volt a nagy népeknek, akik minden mást népet beárnyékolnak. Vegyük csak észre, hogy a példázat értelmében Egyiptom fájának ágain fészket rakott minden égi madár. Dániel könyvében ugyanez hangzik el Nebukadnecarról, illetve országáról, Babilóniáról, de ez köszön vissza az Újszövetségben is, Jézus egyik példázatában a mennyek országáról. Jézus példázatában a mennyek országát egy mustármaghoz hasonlítja, amely bár aprócska, miután elültették, olyan nagy fává nőtt, hogy égi madarak fészkeltek ágain. A példázatokban a madarak mindig negatív jelentést hordoznak. A magvető példázatában például a madarak kapkodták ki a földből az útfélre hullott magot, így az nem tudott gyökeret eresztetni. A példázat magyarázata értelmében a madarak a gonoszt jelképezték, aki jön, és

kiragadja az Igét az emberek szívéből, hogy hatása ne érvényesülhessen az életükben. De térjünk csak vissza mustármag példázatához, mely fává nőtt. Először is észre kell vennünk, hogy az effajta növekedés egyáltalán nem szokványos. A mustármag nem fává, hanem bokorra szokott nőni. Ez esetben azonban természetellenesen nagyra nőtt a kikelt mag – egy fává, melynek ágain égi madarak fészkeltek. Ez a példázat lényegében a pogány egyházzal szól, amely otthont ad majd mindenféle égi madárnak, ami csak a földön létezik. Valóban ezt látjuk ma, ha a pogány egyházra tekintünk: mindenféle madár fészkel ágain. Hihetetlen, mennyi minden beszivárgott az egyházba a kereszténység részeként, és hány ember nevezi ma magát kereszténynek. De emlékezzünk csak, mit mondott Jézus: „Nem mindenki, aki azt mondogatja, Uram, Uram, léphet be a mennyek országába!”. Jézus itt arra utal, hogy a pogány egyház rendellenes természetellenes növekedésnek indul majd, így mindenféle égi madár fészket rakhat ágai között.

Az Egyiptomra vonatkozó példázatban szintén azt olvashatjuk, hogy égi madarak fészkeltek ágai között – vagyis más népek, melyeket Egyiptom leigázott. *„Szép volt nagyságával, hosszan kinyúló ágaival, mert gyökerei sok vizet kaptak. Nem volt hozzá fogható cédrus, az Isten kertjében, a ciprusoknak sem voltak hozzá hasonló ágai, és a platánoknak sem voltak olyan hajtásai, mint neki: Isten kertjében egy fának sem volt hozzá hasonló szépsége. Széppé tettem őt dús lombú ágaival, irigykedett is rá Éden minden fája az Isten kertjében”* (8-9. vers). Egyiptom hatalmassá vált – ezáltal pedig más népek irigységének tárgyává. *„Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Mivel magasra nőtt, és teteje fölnyúlt a sűrű felhők közé, felfuvalkodott, mert magasra nőtt, a népek urának kezébe adtam: tegyen vele, amit akar. Bűne miatt taszítottam el”* (10-11. vers). Isten tehát ítéletet hirdet a fáraó felett, és vegyük csak észre, hogy az ítélet oka nem más, mint a fáraó büszkesége. A fáraó felfuvalkodott. *„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság”* (Péld. 16:18). Az emberek rendkívül nehezen tudják kezelni a kezükbe adott hatalmat. Azt hiszem, a világ egyik legnehezebb feladata más emberek fölött uralkodni, mert mindig ott fenyeget a felfuvalkodottság veszélye, amikor az ember saját pozíciójára tekint, majd így kiált: *„Nézzétek! Mindez az én érdemem!”*.

Emlékeztek még Dániel könyvére, amit körülbelül négy évvel ezelőtt tanulmányoztunk utoljára, bár hamarosan ismét Dániel könyvéhez érünk. Dániel könyvében találkoztunk Nebukadneccarral, aki az egyik nap épp palotája tetején sétált. Biztosan elhaladt a csodaszép függőkertek mellett is, melyek az akkori világ hét csodájának egyikét képezték. Nebukadneccar tehát megcsodálta a függőkerteket, és megcsodálta Babilont, ezt a fenséges várost, amit ő épített, és amelynek 25 méter vastag falai 100 méterre tornyosultak a magasba, és így szól: *„Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem!”*. Alighogy kimondta ezeket a szavakat, egy hang hallatszott a mennyből: *„Felfuvalkodott a szíved, Nebukadneccar!”*. Korábban Dániel már figyelmeztette a királyt, hogy alázza meg magát Isten előtt, de Nebukadneccar végül mégis elbukott. Elméje hét időszakra elborult – kint élt a vadonban az állatok között, és füvet evett,

mint az ökrök. *„Az ég harmatja áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt a szőre, mint a sasnak a tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak”* (Dániel 4:30). Vademberként élt, amíg el nem ismerte, hogy *„a Felséges uralkodik az emberek királysága fölött, és annak adja azt, akinek akarja”* (Dániel 4:22). Nebukadneccart saját büszkesége juttatta el ebbe a megtört állapotba, amíg el nem telt a hét időszak. Azután az Úr visszaadta értelmét, Nebukadneccar pedig egészen bámulatos módon megvallotta hitét a menny Istenében, aki annak adja a hatalmat, akinek csak akarja. Az emberiség történetében mindvégig azt látjuk, hogy a büszkeség tönkreteszi az embert. Shakespeare is arra figyelmezteti Cromwellt egyik művében, hogy messze kerülje a büszkeséget, hiszen az angyalok is amiatt buktak el! A Sátán is arra törekedett, hogy önmagát felmagasztalja. Itt pedig Egyiptom fáraójáról olvassuk, hogy felfuvalkodottá vált. Isten pedig így válaszol: *„A népek urának kezébe adtam: tegyen vele, amit akar. Bűne miatt taszítottam el”*. Isten tehát Nebukadneccart, a népek urát használja majd arra, hogy a fáraót elpusztítsa. Jeremiás is hasonlóképpen prófétált, amikor figyelmeztette Jeruzsálemet, hogy ne a fáraóban bízson, és ne Egyiptomra támaszkodjon, mert Egyiptom Babilon kezétől pusztul majd el. A nép persze nem hallgatott Jeremiásra, és segítséget kért a fáraótól. Jeremiás pedig Tahpanhészben fogott pár követ, elásta őket, majd kijelentette: *„Ezen kövek fölött állítja majd fel Nebukadneccar királyi trónját Egyiptomban!”* – és próféciája beteljesedett.

„Kivágták az idegenek, ledöntötték a legkegyetlenebb népek. A hegyekre és a völgyekbe hullottak lombos ágai, hajtásai összetörve estek a földre, a patakmedrekbe. Árnyékából pedig elvonult a föld össze népe, és ott hagyta. Ledőlt törzsére rátelepedett minden égi madár, hajtásain ott tanyázott minden mezei vad. Azért ne nőjön túl magasra egy fa sem a víz mellett, ne nyújtsa tetejét a sűrű felhők közé! Ne bizakodjék el nagyságában senki, ha a víz táplálja, mert mindenki halálra jut, a föld mélyébe, azokkal az emberekkel, akik szálltak a sírba” (12-14. vers). *„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor szállt a holtak hazájába”* – a héberben a seol kifejezés szerepel –, *„gyászba borítottam miatta a mélység vizeit, gátat vettem folyóinak, és a víztömegeket elzártam. Feketébe öltöztetem miatta a Libánont, a mező fái is mind elepedtek. Zuhanásának hangjával megrendítettem a népeket, amikor a holtak hazájába taszítottam a sírba leszállókkal együtt, és megvigasztalódott a föld mélyében Éden minden fája, Libánon válogatott szépsége, mindaz, amit a víz táplált. Mert ezek is szálltak a holtak hazájába, a fegyverrel megöltekhez, azokkal a népekkel együtt, amelyek hatalmának árnyékában éltek. Kihez hasonlítasz dicsőségben és nagyságban Éden fáit között? Le kell szállnod Éden fáival együtt a föld mélyébe, ahol körülméletlenül közt fekszel, fegyverrel megöltekkel együtt. Így jár a fáraó és népének egész tömege! – így szól az én Uram, az Úr”* (15-18. vers). Isten tehát előre megjövendöli, milyen sors vár Egyiptom fáraójára: pusztulás és pokol.

A 32. fejezetben a fáraó szomorú sorsa miatt szomorú siratóénekebe kezd a próféta. „A tizenkettedik évben” – vagyis 18 hónappal az előző prófécia után - „a tizenkettedik hónap elsején így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Kezdj siratóéneket a fáraóról, Egyiptom királyáról! Ezt mondd róla: Oroszlán voltál a népek közt, de véged lett! Mint egy tengeri szörnyeteg, hullámokat vertél a folyóidban, fölzavartad lábaiddal a vizet, és fölkavartad a folyókat. Ezt mondja az én Uram, az Úr: Kivetem rád hálómat, sok népet gyűjtve össze kihúzlak kerítőhálómmal. Ledoblak a földre, sík mezőre vetlek, rád telepítek majd mindenféle égi madarat, jól tartok belőled minden földi állatot. Testedet a hegyekre dobom, megtöltöm a völgyeket hulláddal. Megöntözöm kifolyó véreddel a földet, egészen a hegyekig, megtelnek vele a patakmedrek. Amikor kimúlsz, befedem az eget, és elsötétítem csillagait, a napot felhővel takarom el, a hold fénye sem világít” (1-7. vers). Amikor a próféciában ehhez a részhez érkezünk, melyben arról olvasunk, hogy Isten befedi az eget, eltakarja a napot, elsötétíti a csillagokat és a hold fénye sem világít, eszembe jut Jóel próféciája a nagy nyomorúság időszakáról, amikor „a nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket” (Jóel 2:10). Jézus is innen idéz a Máté 24-ben, amikor a nagy nyomorúság eseményeiről beszél. Sőt a Jelenések könyvében is olvashatunk minderről azon világrengető események részeként, melyek a hatodik pecsét feltörése után valósulnak meg a földön. Elképzelhető tehát, hogy ez a fáraó ellen szóló prófécia kettős jelentést hordoz, vagyis egyrészt arról szól, mi történik majd a fáraóval és Egyiptommal, amikor Nebukadneccar leigazza, másrészt viszont a távolabbi jövőbe tekint, és leírja a világ elleni ítéletet a nagy nyomorúság idején. Mindenképpen elképzelhető tehát, hogy a prófécia kettős jelentést hordoz, vagyis nemcsak a fáraó ítéletéhez kapcsolódó történéseket írja le, hanem ahogy a történelem megismétli önmagát, ugyanezekre az eseményekre kerül majd sor, amikor az Úr megítéli a földet a nagy nyomorúság idején.

„Minden égitestet elsötétítek miattad, és országodat sötétségbe borítom! – így szól az én Uram, az Úr. Sok népet megdöbbentek, amikor eljuttatom összeomlásod hírért a nemzetekhez, azokba az országokba, amelyeket nem ismertél. Rémületbe ejtek sok népet, királyaikat borzalom fogja el miattad, amikor kardomat suhogtatom előttük. Szakadatlanul rettegni fog mindenki a maga életéért összeomlásod idején. Mert ezt mondja az én Uram, az Úr: Elér téged Babilónia királyának fegyvere! Leterítlek tömegestül a hősök fegyverével, akik a népek közt a legkegyetlenebbek, elpusztítják Egyiptom büszkeségét, kipusztul népének egész tömege. Kipusztítok minden állatot a nagy vizek mellől, többé nem zavarja föl azokat ember lába, állatok patája sem zavarja föl. Akkor megtisztítom vizeiket, hogy olajként folyjanak folyóik! – így szól az én Uram, az Úr. Amikor pusztává teszem Egyiptomot, és mindenestül elpusztul az ország, amikor megverem minden lakóját, akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr” (8-15. vers). Az Úr mindegyik itt olvasható próféciában kijelenti: amikor beteljesednek, megtudják majd, hogy ő az Úr. A próféciának, bizonyos események megjövendölésének egyik célja épp annak bizonyítása, hogy valóban az

Úr szólt. Jézus is ezt mondta: „*Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek*” (János 14:29). A prófécia beteljesedése tehát erős érv a Biblia szavahihetősége mellett. Az Úr pedig újra meg újra elismétli a prófeciákat illetően: „Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az Úr!”. Jövő héten ahhoz az igeszakaszhoz érkezünk Ezékiel könyvében, amely egy hatalmas Izrael elleni orosz támadásról ír, melyet Oroszország szövetségeseivel, Líbiával, Etiópiával, Irakkal, Iránnal stb. hajt majd végre. A prófécia szerint Isten legyőzi majd Izrael támadóit, majd ismét így zárja a prófeciát: „*Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják, hogy én vagyok az Úr*” (Eze. 38:23).

Egyszer egy gazdag zsidó barátommal beszélgettünk a Bibliáról és az Úrról, és megkérdeztem tőle, mi kéne ahhoz, hogy hinni kezdjen Istenben, ő ugyanis mindig azzal védekezett, hogy szülei az egyik náci haláltábor gázkamrájában lelték halálukat a háború alatt. Én mégis megkérdeztem, mi kéne ahhoz, hogy hinni kezdjen Istenben, majd így folytattam: „De hát Isten előre megígérte, hogy ismét egy nemzettel kovácsolja Izraelt és visszaviszi földjére. Most pedig ez van. Nem kéne levonni ebből a megfelelő következtetést?”. „Nem” – válaszolta. „Mindig is tudtuk, hogy egy napon visszatérünk a földre. Kezdetől fogva bennünk égett a vágy! Tudtuk, hogy sikerülni fog, mert szívós egy nép vagyunk!”. Akkor így folytattam: „De az Ige azt is mondja, hogy amikor a zsidó népnek újra saját országa lesz, szemet szúr majd a körülötte élőknek, de minden népnek, akik ellene támadnak, beletörik majd a bicskájá” – nem sokkal az 1967-es háború után beszélgettünk egyébként. Majd így folytattam: „Nézd csak, mi történt! Izrael visszavágott Jordániának, Egyiptomnak és Szíriának, és egyszerre mindhármukat legyőzte. Elfoglalta Ciszjordániát és a Gólán-fennsíkot! Hát még ez sem indít arra, hogy higgy Istenben?”. „Nem” – válaszolta. „Ahogy az előbb is mondtam, szívósak vagyunk. Erre így szóltam: „Hát ami azt illeti, a Biblia azt is írja, hogy egy napon Oroszország lerohanja majd Izraelt, és minden szövetségeseivel együtt vonul fel Izrael ellen, hogy megsemmisítse, de teljes vereséget szenved”. Barátom így válaszolt: „Amikor ez megtörténik, szavamra, hinni kezdek”. „Paul, barátom” – mondtam. „A baj csak az, hogy akkor már kicsit késő lesz ahhoz, hogy elkerüld az azt követő nagy nyomorúságot!”. Na de erről majd jövő héten szólunk bővebben, ahogy továbbolvassuk Ezékiel izgalmas prófeciáit Izrael népének hazahívásáról földjükre, illetve az utolsó idők eseményeiről. A fáraóról szóló siratóénekek a 16. fejezettel vége szakad, a 17. fejezetben pedig egy teljesen új prófécia veszi kezdetét. De nézzük előbb a 16. verset: „*Siratóének ez, sírva énekeljék a népek leányai, sírva énekeljék, Egyiptomról és egész tömegéről énekeljék sírva! – így szól az én Uram, az Úr*”.

„*A tizenkettedik évben az első hónap tizenötödikén*” – az első prófécia a hónap első napján érkezett, tizenöt nappal később pedig újabb Egyiptomra vonatkozó prófeciát kapott az Úrtól Ezékiel – „*Így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Sirasd el a népek leányaival Egyiptom népe tömegét, és küldd le*

az előkelőket a föld mélyébe, a sírba roskadókhöz! Különb vagy-e bárkinél is? Menj, és feküdj a körülmételetlenek mellé! A fegyverrel megöltek közt fognak elesni! Fegyver martaléka lett, elvonszolták őt és egész tömegét. Így fognak beszélni róla és segítőiről a hatalmas hősök a holtak hazájában: Leszálltak, itt fekszenek a körülmételetlenek között, a fegyverrel megöltek között! Ott van Asszíria, egész népe körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyvertől estek el, halálra sebzetten. A legmélyebb sírban adtak neki helyet, ott van népe körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyvertől estek el, halálra sebzetten, pedig rettegésben tartották az élők földjét. Ott van Élam, egész tömege körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyver által estek el, halálra sebzetten. Körülmételetlenül szálltak le a föld mélyébe, pedig rettegésben tartották az élők földjét. De most gyalázat a sorsuk a sírba leszállókkal együtt. A megöltek közt adtak fekvőhelyet neki, egész tömegének körös-körül a sírokban. Mindnyájan körülmételetlenek, fegyverrel megöltek, pedig rettegésben tartották az élők földjét. Gyalázat a sorsuk a sírba leszállókkal együtt. A megöltek közé dobták őket” (17-25. vers). Egyiptom tehát levettetik majd Mesekkel és Tuballal, az északi népekkel, illetve Edómmal (29. vers) és a szidóiakkal (30. vers) együtt. „Ha ezeket látja a fáraó, megvigasztalódik népe tömegének sorsán. Fegyver ölte meg a fáraót és egész haderejét – így szól az én Uram, az Úr. Rettegésben tartottam vele az élők földjét, de le kellett feküdnie a fáraónak és népe egész tömegének a körülmételetlenekkel együtt a fegyverrel megöltek közé – így szól az én Uram, az Úr” (31-32. vers). A 32. fejezetben Isten a babiloni fogságban élőket látja el utasításokkal.

33. fejezet: „Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Szólj népedhez, és ezt mondd nekik: Ha fegyveres ellenséget hozok egy ország ellen, és az ország népe választ a maga köréből egy férfit, és őrállóvá teszi, az pedig látja jönni a fegyveres ellenséget az ország ellen, és megfújja a kürtöt, hogy figyelmeztesse a népet, akkor ha valaki hallja a kürtszót, de nem törődik a figyelmeztetéssel, a fegyveres ellenség pedig eljön, és levágja, úgy a vére a saját fejére száll. Hallotta a kürtszót, de nem törődött a figyelmeztetéssel: a vére saját magára száll, mert ha törődött volna a figyelmeztetéssel, megmenthette volna az életét. Ha ellenben az őrálló látja jönni a fegyveres ellenséget, de nem fújja meg a kürtöt, és nem figyelmezteti a népet azután eljön a fegyveres ellenség, és levág közülük valakit, akkor azt a maga bűne érte utol, de vérét az őrállótól kérem számon” (1-6. vers).

„Emberfia! Téged ilyen őrállóvá tettelek Izráel házában. Ha ígét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket az én nevemben!” (7. vers) – Isten tehát azzal bizza meg Ezékielt, közvetítse Isten üzenetét a babiloni fogságban élő népének. Sőt Isten számon is kéri Ezékieltől feladatának teljesítését. Isten ezt a szerepet az őrálló feladatához hasonlítja, akit megbíznak, hogy veszély idején figyelmeztesse a népet a közelgő ellenséges támadásra. Ha az őrálló látja, hogy ellenség érkezik, megfújja a kürtöt. Ezzel feladatát elvégezte, többért nem vonható felelősségre. Azért már nem ő felel, ki mit kezd majd a figyelmeztetéssel, az ő feladata csak az volt, hogy a figyelmeztetést leadja. Isten tehát így szólt Ezékielhez: „Ezékiel,

őrállóként állítottalak a falakra. Ha nem figyelmezteted a népet, téged vonlak értük felelősségre. Miután azonban figyelmeztetted őket, mindenki önmagáért felel!” Fontos, hogy amikor keresztényként bizonyoságot teszünk másoknak, erre emlékezzünk. Mi is nagyban hasonlítunk egy őrállóhoz. Istentől azt a megbízást kaptuk, hogy figyelmeztessük az embereket. Az viszont már mindenkinek a maga dolga, mihez kezd a figyelmeztetéssel. Isten nem azzal bízott meg bennünket, hogy ügyes érvekkel betuszkoljuk az embereket a mennybe, vagy hogy nyomást gyakorolva rájuk kieroszakoljuk beleegyezésüket. Isten arra hívott el bennünket, hogy hirdessük az ő igazságát. Az már mindenkinek a magánügye, hogy mihez is kezd az átadott üzenettel. Nekem is rá kellett döbbernem, hogy többet nem tehet azon túl, hogy bizonyoságot teszek az Úrról. Érdekes, hogy amikor Istenről beszélek az emberekkel, akadnak közöttük olyanok, akik mintha egész életükben rám vártak volna. Tökéletesen készen állnak arra, hogy életüket ott helyben átadják Jézusnak. Sőt, annyira izgatottak, hogy gyakran még csak meg sem várják, hogy mondandód végére érj. De akadnak másfajta emberek is, akiknek bár ugyanazt a bizonyoságot mesélem el, olyan, mintha meg se hallanák, amit mondtam. Mintha el sem jutottak volna hozzájuk a szavaim. Mindebből levontam a következtetést, hogy a Szentléleknek kell kimunkálnia az emberekben a megtérést, neki kell az embereket közel vonni Jézus Krisztushoz. Az én felelősségem őrállóként az, hogy megfűjjam a kürtöt, és hirdessem, hogy az Úr eljövetele közel. Az már a te dolgod, mihez kezdesz ezzel az üzenettel. Ezékielnek is ezt mondta Isten: „Ezékiel, a te felelősséged csak az, hogy üzenetemet eljuttasd az emberekhez. Ennyi. Azért, amit az üzenettel kezdenek, már egyedül csak ők felelnek. A te esetemben csak azt nézem, átadtad-e nekik az üzenetet”.

„Ha ezt mondom a bűnösnek: Bűnös vagy, meg kell halnod! – és te nem mondd meg, és nem figyelmezteted a bűnöst, hogy rossz úton jár, akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de vért tőled kérem számon. De ha te figyelmeztetted a bűnöst, hogy térjen meg útjáról, és az nem tért meg útjáról, akkor az meghal bűne miatt, de te megmented a lelkedet” (8-9. vers). Az Úr szinte ugyanezt a megbízást adta Ezékielnek a könyv elején, a 3. fejezetben: *„Te pedig, emberfia, mondd meg Izráel házának: Ti így beszéltek: Ránk nehezedenek bűneink és vétkeink, elsovadunk miattuk. Hogyan maradhatnánk életben?”* – nagyon fontos kérdés –, *„Ezt mondd nekik: Életemre mondom – így szól az én Uram, az Úr -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza?”* (10-11. vers). Isten szíve tárul itt elének – az igazság Istenről, nem pedig az a hazugság, amit a Sátán évszázadokon keresztül terjeszt Istenről: hogy Isten kegyetlen, kemény, és szinte örömét leli az ítéletben. Mi sem áll távolabb a valóságtól. Isten nem leli örömét a bűnös ember halálában. Egy bűnös ember halálában sem. Ehelyett inkább maga Isten könyörög nekik, hogy térjenek meg! Sokszor hallottam már a következő kérdést: *„Hogyan küldhet valakit a szeretet Istene a pokolba?”* Ami azt illeti, már a kérdés megfogalmazása is helytelen, a Biblia ugyanis

nem azt tanítja, hogy Isten küldi pokolra az embereket – az ember saját döntéséből kerül oda. Isten mindent megpróbál, hogy visszatartsa, de szabad akaratunk van. Így választhatunk, mit akarunk. Isten nem fog kényszeríteni, hogy szolgáljam őt, vagy hogy szeressem őt. A döntést rám hagyja, sőt döntésemet tiszteletben tartja. Ugyanakkor minden elképzelhető megtesz, hogy letérítsen engem a pusztulásba vezető útról. Ha azonban én Isten minden közeledését visszautasítom, ellenállok a Szentlélek hívó szavának, a kegyelem lelkét megcsúfolom, Isten fiát lábbal tapodom, a szövetség vérével, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartom, és azt mondom, Jézus vére semmit sem jelent nekem, és ha makacsul ellenállok, végül bejuthatok a pokolba, de ez lesz életem legkeményebb utazása. Egyáltalán nem olyan könnyű a pokolba kerülni. Minden lépésnél meg kell harcolnom Istennel, végül pedig még Jézus Krisztuson is át kell lépnem, aki tulajdonképpen kifekszik elém az útra, hogy örült tervemben megállítson. De mégis milyen örült az ember! Népe is a pusztulás útjára lépett, és egyre mélyebbre süllyed bűnében. Isten pedig könyörögve kéri őket, hogy térjenek meg.

„Te pedig, emberfia, mondd meg népednek: Az igazat nem menti meg igazsága, ha vétkeisé válik, a bűnös sem bukik el bűne miatt, ha megtér bűnéből. Az igaz sem maradhat életben, ha vétkeisé válik. Ha azt mondom az igaznak, hogy élni fog, de ő elbizakodik igazságában, és gonoszságot művel, akkor igaz tettei nem kerülnek említésre, hanem meg fog halni, mert gonoszságot művelt. Ha pedig azt mondom a bűnösnek, hogy meg fog halni, de ő megtér vétkeiből, törvény és igazság szerint él, ha a bűnös visszaadja a zálogot, a rablott holmiért kártérítést ad, az életre vivő rendelkezéseket követi, nem követ el gonoszságot, akkor élni fog, nem hal meg. Elkövetett vétkei nem kerülnek említésre. Követte a törvényt és az igazságot, tehát élni fog” (12-16. vers). Hát nem dicsőséges ez? Ahogy odafordulsz Jézus Krisztushoz, Isten egy múltbeli bűnödöt sem említi többé. Az itt olvasottak persze a kegyelem előtti időszakban a törvény alatt íródtak. De az már ebben az időszakban is igaz volt, hogy Isten nem emlékezett meg többé népe vétkeiről – ez pedig nem volt más, mint igazi kegyelem. Isten kegyelme, melynek köszönhetően bűneink megbocsátatnak. *„Néped ezt mondja: Nem következetes az Úr! Pedig ők nem következetesek. Ha az igaz eltér igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta. És ha a bűnös megtér bűnéből, követi a törvényt és az igazságot, élni fog. Mondhatjátok, hogy nem következetes az Úr, én akkor is mindegyikőtöket a tettei szerint ítélem meg, Izráel háza!”* (17-20. vers). Hányszor hallhatjuk ezt a panaszt Istennel szemben: „Isten nem következetes! Isten nem igazságos!”. Ez minden Isten elleni panasz alapja. Amikor valaki felteszi a kérdést, hogy engedheti a szeretet Istene...tudhatjuk, hogy valójában Isten igazságosságát kérdőjelezi meg, akármit is mond. A sorok között ez bujkál: „Isten nem is igazságos!”. Hányszor kérdőjelezte már meg az ember Istent ebben a dologban? És most Izráel népe és pontosan ugyanezt teszi. Isten pedig így felel: „Ezékiel, mondd csak meg nekik, hogy ők nem következetesek, nem pedig én!”. *„Ha az igaz eltér igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta. És ha a bűnös megtér*

bűnéből, követi a törvényt és az igazságot, élni fog. Mondhatjátok, hogy nem következetes az Úr, én akkor is mindegyikötököt a tettei szerint ítélem meg, Izráel háza!”

„Fogságunk tizenkettedik évében, a tizedik hónap ötödikén egy menekült érkezett hozzám Jeruzsálemből, és azt mondta: Elesett a város!” (21. vers). Végre megérkezett a hír. Jeruzsálem már egy évvel korábban elesett, és az egyik menekült végre meghozza Ezékielnek a bukás hírét. „Az Úr pedig már a menekült megérkezését megelőző estén megragadott engem. De reggel megnyitotta a számat, amikor a menekült hozzám érkezett. Megnyílt a szám, és nem voltam már néma” (22. vers). Emlékezzünk csak, hogy korábban az Úr azt mondta Ezékielnek, néma lesz egészen addig, amíg meg nem érkezik hozzá Jeruzsálem pusztulásának híre. Amikor a hírt megérkezett, az Úr megnyitotta száját, és többé nem volt néma. „Így szólt hozzám az Úr igéje: „Emberfia! Azoknak a romoknak a lakói, ott Izráel földjén, ezt mondogatják: Ábrahám egymaga volt, és örökségül kapta az országot. Mi sokan vagyunk, nekünk jutott örökségül az ország” (23-24. vers). Az Úr tehát azt mondja Ezékielnek, bár Nebukadneccar leigázta Jeruzsálemet és Gedalját tette meg kormányzónak, az emberek szíve még mindig lázad Nebukadneccar ellen. Ezt mondogatják: „De hát Ábrahám egyedül volt, amikor örökségül kapta az országot. Mi meg sokan vagyunk. Még visszaszerezhetnénk!”. Így hát még Gedaljá kormányzása idején sem rendelték alá magukat teljesen az uralmon lévő hatalomnak – szívükben továbbra is lázadtak. Isten erről a hozzáállásról beszél Ezékielnek. Jeremiás a néppel volt, és folyamatosan arra intette őket, hogy adják meg magukat Babilóniának, mert akkor jó soruk lesz. Ha viszont ellenállást tanúsítanak, elpusztulnak. Mégsem hallgattak Jeremiásra.

„Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Vérrel együtt eszitek a húst,” – nem úgy ejtették az állatokat, ahogy azt a törvény előírta, és nem csorgatták ki a véréit. Ehelyett olyan módszereket alkalmaztak, melyek nyomán az állat vére az állatban maradt – „fölnéztek bálványaitokra, vért ontotok, és ti akarjátok örökölni az országot?” (25. vers). Mintha ezt mondaná Isten: „Szemrebbenés nélkül szegitek meg a törvényemet és műveltek gonoszságokat, mégis azt gondoljátok, megengedem, hogy tétek legyen az ország?”. „Fegyveretekre támaszkodtok, utálatos dolgokat műveltek, egymás feleségét tisztátalanná teszitek, és ti akarjátok örökölni az országot?” (26. vers). „Hihetetlenek vagytok!” – mondja Isten. „Ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Életemre mondom, hogy akik a romok között vannak, fegyvertől esnek el, akik a mezőn vannak, azokat a vadállatoknak adom eledelül, akik pedig erődökben és barlangokban vannak, dögvészben halnak meg. Sivárrá és kietlenné teszem az országot, vége lesz gögös erejének. Kopárak lesznek Izráel hegyei, nem jár rajtuk senki. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor az országot sivárrá és kietlenné teszem, a sok utálatos dolog miatt, amit elkövettek” (27-29. vers). „Emberfia! Rólad beszélget néped a falak mellett és a házak kapujában. Így beszélgetnek maguk közt egymással: Gyertek csak, hallgassátok, miféle ige jön az Úrtól! Azután eljönnek hozzád, mintha

népgyűlésre jönnének, odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek. Pajzán dallá lesz az a szájukban, az eszük pedig nyereségen jár. Csak ennyi vagy nekik: Pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek” (30-32. vers). „Az emberek beszélnek rólad, Ezékiel. Azt mondogatják, menjünk, és hallgassuk meg, mit mond az Úr! Eljönnek és leülnek eléd. Meghallgatják mondanivalódat, de nem cselekszik meg szavaidat. Jakab levelében azt olvassuk, hogy az az ember, aki az Igének csupán hallgatója, de nem cselekvője, önmagát csapja be. Hány ember is csapja be önmagát! Azt gondolja, minden a legnagyobb rendben, hiszen tanulmányozza Isten Igéjét, vagy hallgatja Isten Igéjét, vagy ismeri Isten Igéjét – pedig nem ez a lényeg. Megcselekszed-e Isten Igéjét? *„Legyetek az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói!”* (Jakab 1:22). Isten tehát azzal vádolja a népet, hogy bár eljártak a prófétához, hogy üzenetét meghallgassák, eszük csak a nyereségen járt, és csak hallgatói maradtak az Igének, nem pedig cselekvői. Egyszerűen csak szívesen hallgatták Ezékielt, de szavait nem ültették át a gyakorlatba. Szívesen hallgatták, ahogy hangszerén játszik. Pusztán a szórakozás miatt keresték őt meg.

„De ha majd beteljesedik – mert beteljesedik! – akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük” (33. vers). Majd amikor mindaz valóra válik, amit prófétáltál, megértik, hogy igazi próféta vagy. Most még csak azért hallgatnak, mert kiváló szórakozásnak tartják. Érdekes, hogy sok ember valóban csak szórakozni jár az Úr házába. Megannyi gyülekezet pedig igyekszik meglovagolni ezt a hullámot, és kiszorgálni a szórakozni vágyó embereket. Milyen szomorú, amikor egy gyülekezet szükségét érzi annak, hogy szórakoztató programokkal csalogassa magához a tömegeket – a viszkető fülű embereket, akik képtelenek elviselni a komoly tanítást. Milyen sok helyen ezt látjuk! Az emberek csak a szórakozás kedvéért látogatják a gyülekezetet. Ezékielt is a szórakozás kedvéért keresték fel az emberek, hiszen jó hangja volt, és hangszeren is tudott játszani. Odaültek Ezékiel elé, meghallgatták szavait, de nem akarták azokat a gyakorlatba is átültetni. De amikor majd beteljesülnek a próféta szavai, rádöbbenek, hogy próféta volt közöttük.

A 34. fejezetben Isten a hitetlen pásztorok ellen emeli fel hangját. Azok ellen, akik a nép lelki vezetői voltak. Azok ellen, akikhez lelki tanácsért fordultak az emberek, de akik eltávolodtak a szolgálat lényegétől. Az Úr így szólt tanítványaihoz: *„Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyon hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok”* (Máté 20:26). Emlékezzünk csak, mit mondott Jézus, miután fogta a kendőt, és megmosta tanítványai lábát: *„Értitek, hogy mit tettem veletek? (...) Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek”* (János 12:12,14,15). Krisztus tehát azt tanította, hogy a szolgálat mások szolgálatáról szól, ahogy azt a szó jelentése is magában hordozza. Isten azt szeretné, ha Isten

szolgái valóban szolgálnák is Krisztus testét. Isten nem arra hív, hogy uralkodjunk az emberek felett Krisztus testében, hanem hogy szolgáljuk őket. A hatalommal könnyű visszaélni, és nagy is a kísértés. De abban a pillanatban, hogy többé nem szolgálni igyekszel az embereket, hanem leuralni és kihasználni, mert csak saját nyereségvágyad hajt, és másra sem tudsz gondolni, mint egy szép házra, autóra és hasonlókra, abban a pillanatban elkezdted visszaélni azzal a pozícióval, amibe Isten helyezett.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Prófétáld, és mondd meg a pásztoroknak: Így szól az én Uram, az Úr: Jaj Izráel pásztorainak, akik magukat legeltették!” – amikor Isten azt mondja, jaj, vigyázat, mert baj van – „Hát nem a nyáját kell legeltetniük a pásztoroknak?” (1-2. vers). Ők azonban arra használták a szolgálatot, hogy hasznot húzzanak belőle, ahelyett, hogy az emberek javát szolgálták volna. Szomorú, de igaz, hogy ma is sokan csak azért vannak a szolgálatban, hogy egy lelki szükségletüket kielégítsék – nem Isten hívta el őket a szolgálatra, és nem is a szolgálat lényegét tartják szem előtt. „Jaj azoknak a pásztoroknak, akik önmaguk építésére és gazdagítására használják a szolgálatot!”. Hiszen nem a nyáját kéne inkább táplálniuk? „A tejet megittátok, a gyapjúval ruházkodtatok, a kövéret levágtátok, de a nyáját nem legeltettétek.” (3. vers). Jézus is azt mondta Péternek, hogy táplálja a nyáját. Péter pedig később az egyház vezetőinek címzett levelében szintén arra kéri őket, hogy táplálják a rájuk bízott nyáját. Napjaink egyházában a legnagyobb szükséglet, hogy táplálják az embereket, vagyis Isten nyáját. Jézus is ezzel a feladattal bízta meg Pétert.

Majd Isten tovább folytatja vádiratát Izráel pásztorai ellen: „A gyengét nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok, a sérültet nem kötöttétek be, az eltévedtet nem tereltétek vissza, és az elveszettet nem kerestétek meg, hanem erőszakosan és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk” (4. vers). Uralkodtak Isten nyája felett. Nem törődtek a gyengékkel, a betegekkel, a megtört szívűekkel és az elveszettekkel. Visszaéltek hatalmukkal, amelynek eredményeként pedig: „Szétszóródtak, mint akiknek nincs pásztoruk, mindenféle mezei vad eledelévé lettek, úgy szétszóródtak. Tévelygett nyájam minden hegyen és minden magas halmon, szétszóródott nyájam az egész föld színén, és nincs aki utána járjon, nincs aki megkeresse” (5-6. vers). „Ezért ti, pásztorok, halljátok meg az Úr igéjét: Életemre mondom”- Isten tehát saját életére esküszik, hiszen nincsen nála hatalmasabb, akire esküdhetne - „– így szól az én Uram, az Úr -: Mivel prédává lett a nyájam, és mindenféle mezei vad eledelévé lett a nyájam, mint amelynek nincs pásztor, pásztoraim nem jártak nyájam után, hanem önmagukat legeltették a pásztorok, nem a nyájamat legeltették, ezért ti, pásztorok, halljátok meg az Úr igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Én most a pásztorok ellen fordulok, és számonkérem tőlük a nyájamat. Véget vetek annak, hogy ők legeltessék a nyáját, magukat sem fogják többé legeltetni a pásztorok. Kiragadom szájukból juhaimat, és nem esznek belőlük többé” (7-10. vers). Az egész vallási rendszer, a papság el fog töröltetni. Érdekes, hogy ma pont ezt látjuk: eltörölték. Mégpedig azért törölte el Isten, mert Isten nyája helyett a pásztorok inkább

önmagukat táplálták. Emlékeztek Éli bűnös fiaira? Amikor az emberek áldozatot hoztak az Úrnak, ők kiválogatták a hús legszebb részeit maguknak, ha pedig valaki tiltakozni próbált, alaposan ellátták a baját! Kapzsiságukkal azonban meggyűlöltették az emberekkel Isten imádatát – éppen ők, akiknek Istent kellett volna képviselniük az emberek előtt. Ezek a papok képviselték Isten előtt az embereket. De amikor az emberek előtt képviselték Istent, milyen torz képet festettek az Úrról! Isten tehát a romlott rendszer leállításáról beszél, és kijelenti, hogy ezek az emberek nem élösködhetnek tovább Isten nyáján.

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon” (11-12. vers). Isten ebben az ígérésben azt mondja, ő vállalja fel a pásztor szerepét, sőt ő majd megkeresi a szétszórt és elkóborolt bárányokat. Úgy örülök, hogy az Úr a mi pásztorunk! Úgy örülök, hogy ő megtalált bennünket, amikor elkóboroltunk és tele voltunk kék-zöld foltokkal. Megtalált az Úr, magához fogadott, körénk fonta karját, és a fülünkbe súgta: „Szeretlek benneteket! Az én nyájam vagytok, az én népem!”. Jézus ezt mondta: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért”* (János 10:11). A juhok pedig ismerik pásztoruk hangját, és követik őt. Ti is meghallottátok az Úr hangját, ti is az ő nyájához tartoztok. Ti is őt követitek, és ez csodálatos. *„Kivezetem őket a népek közül, és összegyűjtöm az országokból, azután beviszem őket a saját földjükre. Legeltetni fogom őket Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén”* (13. vers) – ez a prófécia elsősorban Izráel népére vonatkozik, de Isten népével, való kapcsolatára, Krisztus egyházzal való kapcsolatára is vonatkoztatható. A prófécia alapvetően Izráel szétszóródását és összegyűjtését jövendöli meg. Izráel szétszóródásához Jézus Krisztus keresztre feszítése vezetett el, amelyre pedig a kor vallási vezetői összeesküvésének eredményeként került sor. Azokról a vallási vezetőkről van szó, akik nem elutasították Jézust mint Messiást, sőt terveket szőttek meggyilkolására, látván, hogy a pórnép nagy örömmel hallgatta szavait. „Most mi lesz?” – kérdezték. „Hiszen ha az emberek hozzá fordulnak majd a jövőben, elveszítjük az állásunkat! Többé nem tudjuk majd kizsákmányolni a népet! Még az is lehet, hogy bevonulnak a rómaiak, és összességében felszámolják a munkánkat! Meg kell őt ölnünk!”. A főpap szerint is helyénvaló volt az, ha egy ember hal meg a népért. Akkor még nem tudta, mit beszél! A hamis pásztorok miatt, akiket csak a nyereségvágy hajtott, és akiknek köszönhetően szétszéledt a nyáj, Isten most a nyáj összegyűjtését jövendöli meg. Napjainkban épp ezen prófécia beteljesülésének lehetünk tanúi: Isten visszaviszi népét, a zsidó népét a földjükre, és elkészíti őket a bennük elvégzendő munkára.

„Kivezetem őket a népek közül, és összegyűjtöm az országokból, azután beviszem őket a saját földjükre. Legeltetni fogom őket Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén. Jó legelőkön legeltetem majd őket, és Izráel magas hegyein fognak tanyázni. Én legeltetem juhaimat, és én keresek

nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az Úr. Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok, úgy legeltetem őket, ahogy kell” (13-16. vers). Eszembe jut erről egy csodálatos prófécia Jézusról: „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti” (Ézs. 40:11). Csodaszép prófécia ez! „Én táplálom majd a nyáját” – mondja Jézus. „De köztetek is igazságot tesztek, juhaim – így szól az én Uram, az Úr -, bárány és bárány között, kosok és bakok között. Nem elég nektek, hogy a legjobb legelőn legeltek? Miért tapossátok össze lábatokkal a többi legelőt? Tiszta vizet isztok. Miért zavarjátok föl lábatokkal, amit ott hagytok? Azt legeljék az én juhaim, amit a ti lábatok összetaposott, és azt igyák, amit a ti lábatok fölzarart? Ezért így szól az én Uram, az Úr: Majd én igazságot tesztek kövér bárány és sovány bárány között. Oldalatokkal és vállatokkal öklelitek földre a gyöngéket, míg csak ki nem szorítjátok őket” (17-21. vers). Így nyomták el a gazdagok a szegényeket. A vallási vezetők meggazdagodtak, és sanyargatták, elüldözték a nyáját. „De én megszabadítom juhaimat, és nem esnek többé zsákmányul, mert igazságot tesztek bárány és bárány között. Egyetlen pásztorot rendelék föléjük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. Én, az Úr, Istenük leszek, szolgám, Dávid pedig fejedelmük lesz. Én, az Úr, megmondtam!” (21-24. vers). Ez a prófécia természetesen nem arra utal hogy Dávid király feltámad, és ismét uralkodni kezd. De maga Jézus is megígérte Dávidnak, hogy uralkodó házának nem lesz vége, ez a prófécia pedig Jézus Krisztusban teljesül be. Ez tehát nem más mint utalás arra az igaz hajtásra, mely Dávid törzsökéről fakad – vagyis Jézusra. Ézsaiás könyvében pedig ezt olvassuk: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Ézs. 9:5-6).

Pál azt írja a Római levél 1. fejezetében Krisztusról, hogy ő test szerint Dávid utódaitól származott, „a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas fiának bizonyult” (4. vers). Ő eljön majd, Dávid trónjára ül, és úgy pásztorolja majd a népet ahogy annakidején Dávid – pásztori szívvel. Sokszor felmerül a kérdés, hogyan állíthatta Isten Dávidról, hogy szíve szerint való férfi, hiszen házasságtörést követette el Betsabéval, sok helyzetben igencsak erőszakosan reagált, és Úriást is megölette. Isten mégis kijelenti róla, hogy a szíve szerint való ember. Hogyan lehetséges ez? Mindez azért lehetséges, mert Dávidban egy pásztor szíve dobogott, és pásztori szívvel uralkodott a emberek felett. Istennek pedig ez a vágya: akik mások felett állnak, pásztori szívvel uralkodjanak, vagyis viseljék gondját a nyájnak, és elsősorban a nyájjal törődjenek, ne pedig önmagukkal. Dávidban ilyen szív dobogott. Pásztori szívvel uralkodott. Ezzel szemben Saul felfuvalkodott, amikor Isten a trónra helyezte,

ezért el is távolította őt Isten az uralomból, és utódai sem követhették őt a trónon. Dávid azonban más volt – Isten szíve szerint való ember. Ez a prófécia tehát Krisztusra vonatkozik – Krisztus eljövetelére, amikor ő pásztorolja majd a népet.

„Szövetséget kötök velük, hogy békéjük legyen: kipusztítom az országból a vadállatokat, biztonságban lakhatnak majd a pusztában, és az erdőkben is alhatnak” (25. vers). A királyság korában megszelídülnek majd a vadállatok: „Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hizott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket” (Ézs. 11:6). Hányszor eszembe jutott már, milyen nagyszerű háziállat lenne az oroszlánból! Képzeljétek csak el, milyen izgalmas lenne az egy kisfiúnak, ha oroszlánt tarthatna! Felugorhatna a hátára, megragadhatná a sörényét, és már száguldanának is tovább! A királyság kora a helyreállítás időszaka lesz, és helyreáll a béke az ember és az állatvilág között. A királyság kora csodálatos lesz! „Áldást adok nekik hegyem körül, esőt adok idejében: áldásos esők lesznek” (26. vers). „A mező fája megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, biztonságban élnek földjükön. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor darabokra töröm igájukat, és kiszabadítom őket azok kezéből, akiket szolgálnak” (27. vers) – ahogy tehát Isten újra visszahozza népét, megtudják, hogy ő az Úr, ő pedig megalapítja országát.

„Nem esnek többé zsákmányul a népeknek” – figyeljük csak meg, milyen üldözésnek volt kitéve a zsidó nép, bárhová ment is a világban, és az antiszemitizmus most is egyre erőteljesebben üti fel a fejét. Most, a nyolcvanas években is arról olvasunk, hogy zsinagógák közelében robbantottak Európában, Németországban ismét egyre több az ellenérzés a zsidókkal szemben, és Amerikában is egyre növekszik az antiszemitizmus. Milyen szomorú dolgok történnek például Hollywood környékén az ottani zsidó közösség ellen! „Nem esnek többé zsákmányul a népeknek, és nem falják fel őket a vadállatok, hanem biztonságban lakhatnak, mert senki sem rémítgeti őket. Híres ültetvényt sarjasztok nekik” – ez nem más, mint Jézus Krisztus - „nem hal éhen többé senki az országban, és nem kell túrniük többé a népek gyalázkodását” (29. vers). Egyszer az egyik zsidó idegenvezetőnkkel beszélgettem, amikor Izraelben jártam, aki Argentínában nevelkedett. A kereszténységről beszélgettünk, ő pedig így szólt: „Kíváncsi vagy, mi volt az első benyomásom a keresztényekről?”. „Persze!” – válaszoltam. „Rendben, akkor elmesélem: Minden nap rohannom kellett haza az iskolából, amilyen gyorsan csak bírtam, különben azok a srácok, akik kereszténynek mondták magukat, jól megvertem volna, miközben Jézus gyilkosának neveztek. Kövekkel dobáltak, mindig megverték, amikor csak lehetőség adódott, és Jézus gyilkosának neveztek. Nekem ez volt az első benyomásom a keresztényekről!”. Ezek után bizony nem meglepő, ha nehéz bizonyosságot tenni egy zsidó embernek, ha ők ezt látták a kereszténységből. Milyen szomorú, sőt tragikus, hogy az antiszemitizmus javarészt az egyházból ered, pedig keresztényként oly sokkal tartozunk a zsidó népnek! Hiszen tőlük kaptuk a Messiást! „Akkor megtudják, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük

vagyok, és hogy ők, Izráel háza, az én népem – így szól az én Uram, az Úr. Mert ti az én juhaim, az én legelőm nyája vagytok. Emberek vagytok, én pedig Istenetek! – így szól az én Uram, az Úr” (30-31. vers).

A 35. fejezetben az Úr Széir hegye ellen prófétál. Szír hegyének környékén az edómiak laktak, Ézsau leszármazottai, aki Jákób ikertestvére volt. Emlékeztek, hogyan lopta el Jákób Ézsautól az elsőszülöttségi jogot, amikor Ézsau adta ki magát, bement apjához, ételt vitt neki, majd megkapta az atyai áldást? Amikor Ézsau hazaért, elkészítette az özpörköltet, bement édesapjához, és áldását kérte, már késő volt! Ézsau pedig akkor és ott elhatározta, hogy megöli testvérét azért, amit vele tett. Jákób elmenekült, és 17 évet töltött nagybátyjánál. Az Ézsau és Jákób közötti ellenségeskedés az évek során megmaradt, így amikor Izráel népe kivonult Egyiptomból, a pusztában vándorolt, és át akart kelni az edómiak földjén, hogy rövidebb utat kelljen megtennie az ígéret földjéig, felvonult az edómiak hadserege, és elállta útjukat. Az edómiak egyébként Moábtól délre laktak, fővárosuk pedig Petra volt, a sziklaváros. Volt egy olyan időszak, amikor ez a csodaszép sziklába vájt város volt a keletről jövő kereskedelmi útvonal egyik fő állomása. Az edómiak soha nem nőttek ki magukat egy igazán erős néppé, de tény, hogy rokonságban álltak a zsidó néppel, bár ellenségeiknek számítottak. Így hát minden alkalommal, amikor valaki északról megtámadta Júdát, az edómiak a helyzetet kihasználva azonnal délről is támadásba lendültek. Roppant mód megnehezítették és megkeserítették így Izráel népének az életét, és mivel minden adandó alkalommal támadni kezdtek, délen mindig állomásoznia kellett Izráeli csapatoknak. Amikor Nebukadneccar tarolt az országban, természetesen az edómiak is betörték délről, fosztogattak, és nagy örömmel nyugtázták Jeruzsálem bukását. Éppen ezért hirdet felettük Isten ítéletet. Az utolsó edómi, akit feljegyeztek a történelemben Heródes volt. Heródest követően azonban eltűntek az edómiak, földjük pedig sivárrá és elhagyatottá vált. Ha ma ellátogatsz Petra környékére, saját szemeddel győződhetsz meg róla. Érdekes tehát ez a prófécia Szeir hegye, vagyis edóm földje ellen.

35. fejezet: „Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vessd tekintetedet a Széir hegyére, és prófétáld róla! Ezt mondd róla: Így szól az én Uram, az Úr: Én most ellened fordulok, Széir hegye,” – Isten nem konkrétan a hegy ellen emeli fel hangját, hanem a nép ellen, amely a hegyen él. Amikor például Isten azt mondja, San Francisco ellen van, ez nem magát a városra, hanem a város lakóira értendő, akik hátat fordítottak Istennek – „kinyújtom kezem ellened, sivárrá és kietlenné teszek. Városaidat romba döntöm, te pedig pusztává leszel, és megtudod, hogy én vagyok az Úr” (1-4. vers). Széir hegy valóban az egyik legsivárabb és legelhagyatottabb hely ma. „Mivel örökösen ellenségeskedtél, és Izráel fiait fegyver martalékává tetted veszedelmük idején, a végső bűnhődés idején, ezért, életemre mondom – így szól az én Uram, az Úr -, hogy vérbe borítlak, üldözni fog a vér! Széir hegyét sivárrá és kietlenné teszem, és kiirtok onnan mindenkit, aki ott jár-ke. Elborítom hegyeidet megöltekkel, halmaidon, völgyeidben és összes folyómedredben fegyverrel megöltek hullanak el. Örökre pusztává teszek, és városaid lakatlanok lesznek.

Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (5-9. vers). Isten azt mondja, örökre pusztává teszi azt a földet.

„Mivel ezt mondom: Az a két nép és az a két ország az enyém lesz, birtokba veszem – pedig ott volt az Úr -, azért így szól az én Uram, az Úr: Életemre mondom, hogy ugyanolyan haragos indulattal bánok veled, ahogyan te is bántál velük gyűlöletedben. Majd megismersz engem, amikor ítéletet tartok fölötted. Akkor megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam, mennyi szitkot szórtál Izráel hegyeire, amikor így beszéltél: Elpusztultak, nekünk jutottak martalékul! Nagyszájúak voltatok, és sokat szidtatok engem. Én meghallottam! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Az egész föld örülni fog, ha pusztasággá teszek, ahogyan te örültél, amikor Izráel házának birtoka pusztasággá lett. Így bánok veled. Pusztaság lesz a Széir hegye egész Edómmal együtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (10-15. vers). Így szól tehát a prófécia Széir hegye ellen.

A következő igeszakasz Izráel hegyeiről prófétál majd. Amíg a 35. fejezet prófeciája Széir hegye ellen szól, amely sivárrá és kietlenné válik, a 36. fejezetben Izráel hegyeiről beszél Isten, illetve arról, hogyan kelti újra életre azt a földet. Szembetűnő tehát a kontraszt a két fejezet között. És ami a legbámulatosabb: ha ma ellátogatunk Izraelbe, egyenesen a szemünk előtt teljesednek be a 36. fejezetben olvasottak! A 37. fejezetben Isten arról beszél, hogyan viszi vissza népét földjére, a 38. fejezetben megjelenik Oroszország szövetségeseivel, és lerohanja Izraelt, miután az ismét országgént megalakult, a 39. fejezetben pedig a támadó seregek pusztulásáról olvashatunk. Egészen bámulatos prófeciák várnak ránk az elkövetkező hetekben. Az Ezékiel könyvében olvasható prófeciák közül sok már be is teljesedett. A 37. és 38. fejezetben írottak a jövőben teljesülnek majd be – véleményem szerint a közeljövőben.

Az Úr áldjon benneteket és vezessen ezen a héten is mindazokban a döntésekben, melyeket meg kell hoznotok. Vezessen benneteket az Úr az igazság útján, ahogy megtapasztaljátok Isten erejét egészen különleges módon munkálkodni az életetekben. Töltse be szíveteket túláradóan Krisztus szeretete, hogy megláthassák és megérthessék a körülöttetek élők, mit tett értetek Isten. Engedjétek, hogy Krisztus szeretete világítson benneteket! Jézus nevében, ámen.